

TEK GERÇEK

Askerliği bitip de yuvaya dönüşünün üzerinden kaç zaman geçmişti Adem'in. Odasına kapanıp düşüncelere daldığı bir gün kulaklarında yankılanan zil sesiyle sıyrılıverdi yüreğini esir alan düşüncelerinin etkisinden. Kapıyı çalan kimdi acaba?

“SANDIM Kİ BENİ SEVMİYORSUN ARTIK”

Mayına basmıştı Adem. Kesmişlerdi dizinden altını. Protez ayağını takmak zorundaydı her sabah gözlük takar gibi. Kaybetmişti umutlarını bacağıyla birlikte. Pek çok şeyden vazgeçmesi gerektiğini düşünüyordu ciddi ciddi. Küskündü kaderine. Ne hayalleri vardı geleceğine dair fakat artık gerçekleşmeyecek olan. Zaman akıp gidiyordu ve biliyordu hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını.

Hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktı. Buna rağmen yine silâh altına alınması gerekse, koşa koşa gider, gerekirse diğer bacağını da feda ederdi canından çok sevdiği vatani uğruna.

Sevdiğinin gözlerinde aşkın pırıltılarını değil de acıma duygusunun izlerini görüyordu ne zamandır. Çok canını yakıyordu bu durum. Ne de olsa eski Adem değildi artık. Genç bir kızın geleceğe dönük hayallerini de yıkamazdı kendi hayalleri yıkıldı diye. Buna hakkı hiç mi hiç yoktu. Vermek zorunda kaldığı en zor kararlardan biriydi ayrılık.

Sevdiğinin bal renkli bakışları geliyordu gözlerinin önüne. El ele kırlarda yürüdükleri o günler. Deniz kenarında bir bankta soluklanıp, kâğıt helvalarını tadarlarken, martıları seyredişleri. Ayda bir arkadaş grupları ile düzenledikleri çaylarda plaklardan yükselen müziğin eşsiz melodisinin ahengine bırakıp da kendilerini dans edişleri. Artık basketbol da oynayamayacaktı. Oysa nasıl da coşkuyla izlerdi Havva onu. Topu potaya attığında nasıl da tezahürat yapardı. Seyredemeyecekti bundan böyle. Uykusuz geçirdiği gün ve gecelerden sonra nişanı bozmak istediğini söyledi annesine. Bu durumu kendisini dâhil etmeden halletmesini rica etti.

Ayrılık keskin bir kılıçtı içinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulunca. Böylesine derinden severken, bir ömrü onunla geçirmek isterken, birlikte yaşlanmak için can atarken ayrılmak zorunda kalmak. Yarım bir insandı artık. Sevdiğine vereceği hiçbir şeyi yoktu.

Ateş gibi düşmüştü Adem'in kararı Havva'nın önüne. Yakıp kavurmuştu yüreğini ayrılık. Demek nişanı bozuyor, ayrılmak istiyordu. Sevmiyor muydu artık onu? Her şeyiydi Adem. Deli gibi sevdiği, taptığı. Nasıl böyle bir karar alırdı üstelik de tek başına. Gözlerine bakarak söyleseydi ya. Ayrılmak istiyorum dese ydi ya. Annesine söylemişti. Yüzünü de mi görmek istemiyordu yoksa? Öyle kaptırmıştı ki kendini Havva, sis perdesi inmiş gibiydi gözlerinin önüne. Adem'in neden böyle bir karar verdiğinin ayrımını yapacak durumda değildi. Yemedi, içmedi. Günlerce odasından çıkmadı.

Derken bir gün gözyaşları tükendi. Duruldu dalgalar. Bedenini kaplayan sarsıntı azaldı. Düşünmeye başladı günlerden beri ilk defa. Kendini bir kenara bırakıp sadece Adem'i düşündü. Sis perdesi aralandı gözlerindeki. Gerçek tüm çıplaklığıyla tokat gibi çarptı yüzüne. “Lakin nasıl olur?” dedi heyecanla ayağa kalkarken. “Bunu nasıl düşünemedim daha önce?”

Düşünememişti Havva. Düşünememişti çünkü onu asla eksik bir insan olarak görmemişti. Bacağının varlığı ya da yokluğu önemli değildi. Sevgisi öyle büyüktü ki o zaten Adem'i bir bütün olarak görüyordu.

“Nasıl anlamaz bunu nasıl? Bu nedenle beni nasıl uzaklaştırır kendinden?” diye hayıflandı. Koşar adımlarla çıktı evden.

Pencerenin önünde oturmuş, arpacı kumrusu gibi düşünüyordu Adem. Odasının kapısının açılmasıyla döndü yüzünü.

“Havva.” diye mırıldandı ışıldayan gözleriyle.

“Adem... Adem'im...” diyerek koştu Havva, sarıldı sevgiyle. İçinden bir şeyler aktı ince ince Adem'in. Nasıl da özlemişti sevdiğinin kokusunu, sıcaklığını. Bıraksalar bir ömür boyu böyle kalabilirdi ama geri çekilmeyi başardı.

“Git buradan.” dedi dudakları kalbini dinlemeyerek.

Başını iki yana salladı Havva.

“Hiçbir yere gitmiyorum. Geç anladım neden ayrılmak istediğini. Beni affet. Sandım ki beni sevmiyorsun artık.”

“Sevmiyorum.”

“Yalan... Yalan söylüyorsun. Bacağından ötürü. Kendinden uzaklaştırıyorsun beni.” diyerek diz çöktü Adem'in hemen önünde.

“Yarım bir adamım ben artık. Sana verecek hiçbir şeyim yok. Git buradan.” diye kükredi Adem.

“Sevgi değil seninki. Acıyorsun bana.” dedi ayağa kalkıp bir iki adım atmaya çalışarak “ Sakın acıma.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” diyerek sarıldı bacaklarına. Kıpırdandı Adem. Çekilmeye çalıştı. Bırakmadı Havva. Sımsıkı kavradı belki de varlığını daha kuvvetli hissettirebilmek için.

“Umurumda olduğunu mu sanıyorsun. Ne yapmaya çalıştığını geç anlamam asla seni yarım bir insan olarak görmeyişimdendir. Ben... Ben, seni, sen olduğun için seviyorum. Bakışını, gülüşünü, aklını, sesini, gamzeni seviyorum. Seni, seviyorum.” dedi gözyaşları içinde ve haykırdı sonra.

“Sevdiğini sanıyorsun sadece. Hepsi bundan ibaret.”

“Bunu nasıl söylersin Adem'im?”

“Söylerim çünkü doğru olan bu.”

Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Elleri, dizleri yaprak misali titriyordu. Yutkundu. Savaşın yeni başladığını duyumsadı Havva.

“Peki, diyelim ki senin düşündüklerin doğru. Sana acıyorum, seni sevmiyorum.” derken gözyaşlarına boğulmuştu çoktan.

“Tek kelime bile duymak istemiyorum. Hemen git buradan. Bir daha da sakın gelme.”

“ Duyduklarıma inanamıyorum Adem. Sen... Hayır, bu davranışlar sana ait olamaz.”

“Bana ait. Bak kanlı, canlı karşında duruyorum işte. Tek bacağımla karşıdayım. Tek gerçeğim bu.”

“Tek gerçek benim seni çok sevdiğim. Ve biliyorum ki sen de beni çok seviyorsun.”

“Sevmiyorum.”

“İşte buna dünyada inanmam.”

“Bu senin bileceğin bir şey. Artık gitsen iyi olur. Dinlenmek istiyorum.”

“İstedığın buysa gideceğim ama önce sana sormak istediğim bir soru var. Eğer vereceğin cevap beni tatmin ederse bir dakika bile durmayacağım burada ve inan bana bir daha asla yüzümü görmeyeceksin. Anlaştık mı?”

“Öyle diyorsan tamam. Anlaştık.”

“Şimdi. Birlikte düşünelim. Ben bir trafik kazası geçiriyorum. Durumum çok kritik. Uzun süre yoğun bakımda kalıyorum. Umutlar tükenmek üzere. Sonra bir gün bir mucize oluyor ve gözümü açıveriyorum. Çok seviniyorsun ama... Bu sevincin çok kısa sürüyor. Neden mi? Doktor bir daha asla yürüyemeyeceğimi tekerlekli iskemleye bağlımlı yaşayacağımı söylüyor sana.”

“Düşüncesi bile ürkütücü. Sana kıyamam ki ben.”

“Sana kıyamam ki ben.” sözü yankılanıyor Havva’nın kulaklarında. Adem’in onu çok sevdiğini her zamankinden daha da fazla duyumsuyor.

“Bu gerçeği ise bana sen söyleyeceksin.”

“Nasıl söylerim.”

“Bilmem.”

“Çok zor bir durum.”

“Şu an içinde bulunduğumuz durumdan daha da mı zor?”

“İkisi aynı şey değil.”

“Aynı şey Adem. Her şey biz insanlar için. Beş dakika sonra ne ile karşılaşacağımızı bilmeden yaşıyoruz. Buradan çıkınca bir arabanın altında kalmayacağım ne malum.”

“Allah korusun.”

“Sağlıklıyken farkında değiliz belki bunun. Sıradan bir durum gibi kabul ediyoruz ama unutmayalım ki her sağlıklı insan bir engelli adaydır. Başımıza ne geleceğini asla bilemeyiz.”

“Haklısın.”

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Şimdi gelelim kaldığımız noktaya.”

“Nerde kalmıştık ki?”

“Geçirdiğim kaza sonucunda ben tekerlikli iskemleye bağımlı yaşayacaktım hayatımın geri kalanında. Bu durumda sen... Beni terk eder miydin?”

“Asla.”

“Neden, neden terk etmezdin? Ben artık eski ben değilim ki. Yarım bir insanın. Belki kendi ihtiyaçlarımı bile karşılamakta zorlanacak...”

“Sus Havva, sus ne olur.”

“Susmak mı, niye?”

“Anladım ben seni.”

“Güzel. O zaman ayrılık fikrinden vazgeçtin.”

“Geçmedim.”

“Nasıl olur. Daha az önce beni anladığımı söylemiştin.”

“Anladım elbette. Ama bu hikâyeye benim kararımın arasında hiçbir benzerlik yok. Ben... Artık sevmiyorum seni.”

“İşte buna inanmam. Bu kocaman bir yalan. Hem de böyle kuyruklu olanından.”

“İnansan iyi olur. Kulaklarını aç da iyi işit. Seni sevmiyorum ben.”

“Öyle mi... Peki neden az önce sana kıyamam ben, dedin.” diyerek Adem’in hiç de beklemediği bir anda dolayıverdi kollarını Havva boynuna.

“Ben senin ruhunu sevdim Adem. Fiziki güzellik nedir ki? Gelip de geçer. Asıl olan ruh güzelliği. Ruhlarımızın içinde saklandığı bedenimiz ambalajdan başka bir şey değil bana göre. Sen, benim ruh eşimsin.” derken yağmur damlaları gibi boşalıyordu gözpınarlarından yaşlar.

“Havva. Ne olur git. Daha da güçleştirme içinde bulunduğumuz durumu.”

“Hiçbir yere gitmiyorum Adem. Anla artık, sensiz ölürüm ben. Anlıyor musun ölürüm? Git desen de, kapıdan kovsan da, bacadan gelirim ve her zaman yanında olurum. Anlıyor musun her zaman yanında. Bir ömür boyu birlikte olacağız, aynı yastıkta kocayacağız, beraber ihtiyarlayacağız.”

“Havva... Ben...”

“Ben de seni çok seviyorum.”

“Sevgilim.”

Kim demişti “Erkekler ağlamaz.” diye. Adem’in gözyaşları çoktan karışmıştı Havva’nın kılere dudakları birbirine kavuştuğunda.

